

**LITERÁRNÍ KLUB Dr. NADI BENEŠOVÉ
při Městském muzeu a knihovně Č á s l a v**

S B O R N Í K

prací autorů oceněných

v 10. ročníku

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Čáslav 2011

© Jitka Bonaventurová, Radka Ketnerová, Jindra Lírová, Milena Matějčková,
Delicie Nerková, Eva Procházková, Jitka Prokšová, 2011

Obálka a ilustrace © Klára Hrubá, 2011

ÚVOD

Na samém konci prázdnin se již tradičně konalo hodnocení Literární soutěže Čáslav 2011. Porotcům se tentokrát nečekaně sešlo méně soutěžních příspěvků než v minulých ročnících. O jejich přízeň se ucházelo deset prací v kategorii poezie a stejný počet v kategorii próza. Zdá se, že soutěžící tentokrát odradilo dané motto soutěže, které letošní jubilejní desátý ročník soutěže provázelo. („Šance zaklepe na dveře častěji, než si člověk myslí, ale většinou není nikdo doma.“)

Také po celé republice neustále přibývá řada dalších literárních soutěží, pořádaných knihovnami, školami i dalšími institucemi, takže amatérští autoři mají na výběr z celé škály možností. Doufáme, že se účast zlepší v příštím ročníku, který již nebude tématicky vymezen.

Organizační výbor LKNB

Obsah – autoři:

Delicie Nerková.....	s. 7
Eva Procházková.....	s. 11
Jitka Bonaventurová	s. 15
Jindra Lírová.....	s. 21
Radka Ketnerová.....	s. 27
Milena Matějčíková.....	s. 32
Jitka Prokšová.....	s. 37

POEZIE

HLAVNÍ CENA POROTY:

Delicie Nerková

Eva Procházková

ČESTNÉ UZNÁNÍ:

Jitka Bonaventurová

Jindra Lírová

Delicie Nerková

(Praha)

cena poroty

ALLEGRO DISCONTINUO

Věvec z javorových listů
a rudých šípků
na stříbrných hlavách vítězů
není moc trvanlivý
a už vůbec ne na věčnost

V náruči kolébáš sněžné nemluvně
a trochu ochraptěle
trochu s rozpaky
leč odhodlaně zpíváš jarní ukolébavku

protože naděje v tvém dívčím pohledu
ačkoliv zarostlá únavou a obavami
ještě neřekla poslední slovo

Zítra ještě můžeme vstávat

Zítra ještě můžeme
zahnat strach
ošetřit nemocné psy
zalít spanilé orchideje
rostoucí zmarem
(ostatně jako vše živé)

Zítra ještě můžeme popřát slunci
dobré a modré ráno
a pozapomenout kudy vedly
cesty nespavosti

Všechny tvé jurodivé sny
nakonec vždycky
zhltla touha po řádu

Jenomže dnes už se tomu nedivím

Dnes už nepochybuji
že dobré je opřít se
o něco hodně pevného

O něco zakořeněného

O něco vlastního i společného zároveň

O něco nezrušitelného

O něco v sobě a v tobě a v nich

O něco

- za něco

Platíme vůlí balancující na špičkách
a sny které nelze dospat

Platíme nedospělou životaschopností
a hravostí zamčenou na tisíc západů
v lakované skřínce po prababičce

Gesta i hry přerušené na půl století
hry naše i budoucích

Nesu ti čerstvý koláč
a nezralé maliny
v hořkosladkém nálevu nepaměti
a naši někdejší fotku - vzpomínáš ještě?

Upracovaná drsná ruka
podaná na rozloučenou
a vzájemné ujištění
že budoucnost je přece
dosud
... před námi

Pohledem pohladím mříž
milosrdně chránící tvůj domov
před zradami a loupežemi

než se zas ztratím
v mlze každodennosti

My dvě už nejspíš
lidstvo nezachráníme...

NA JEDINOU KARTU

na kterou ale - ?
vsadit život...

Láska
Zdraví
Mír
Budoucnost dětí
Minulost předků
anebo
Příroda
Hudba
Mravnost ...

Nad hlavou volá káně
a svým stínem značí
heřmánkovou cestu

Plné uši vábení spanilého dravce
Plné chřípí vůně
Oči i nohy bystře hledají
správný směr

Na jedinou kartu sázím své srdce

- a nikdo nepřikládá
nepřihazuje

Sázím vabank

ale hra končí
a jen krupiér počítá zisky

TAK UŽ SE KÁCÍ

v našem lese

Už se kosí
naše louka

Můžu se tvářit
že se mě to netýká
a dál listovat
v prošlém kalendáři
svých šancí

Káci
a kosí
ta Paní Spravedlivá

A kamarádi padají z výšky
padají s koní a se střech

padají na ústa
padají na zadek

padají do nicoty příštího času
ať s kapačkou v paži
nebo s dýkou v srdci

Padají

Podstatné
především pro mne je
- že už nevstanou

Má ty Spravedlivá!
a co já?

Tady
bez nich...

Sekera i kosa
čeká
kdesi

Na koho
- si?

Eva Procházková

(Žleby)

cena poroty

PŘÁNÍ

Potají nahlédnout
skulinkou do dětství
pohladit očima
ty co měl jsem rád
vrátit se do časů
vrbových píšťalek
vyslovit nahlas své
Děkuji

VÁBENÍ

Toulavá kočka
zahalená
stínem poloprázdna

Čtveřice bot
pohozená
někde v prostoru

Upatlané číše
nedopité
sklíčka barevná

Má bosá chodidla
tichošlápci
tajných myšlenek

Na tácku neseš mi
naše Zítřa

ZA OBZOR

Jak dychtíví poutníci
když všednost vysvlékli
splétáme svou žízeň
do gejzírů slov

Mozaikou hříčů
pod tmavým závěsem
probleskne slunce
zbaví nás vin

Za zeleným světlem
po kotníky v prachu
míříme k obzoru
dokud je čas

ŽIVOT

Blyštivé kamínky na dně řeky
jsou zrcátky tvých vin

Voda si šeptá
jako kuplířka
včerejší tajemství
schovaná do tmy

Pěna peřejí
se chichotá
v závoji ranní mlhy

Rozevři křídla
rozevři svá křídla

Monogamní jsou jen labutě

MEZI PSEM A VLKEM

Stáčí se do spirály
jak spokojený had
ztrácí se v temném potěšení
zakázaných snů

Noc uvitá z černých růží
Voní bolavou touhou
po lžičkách vkládáme ji
do vyprahlých úst

Až se dveře odemknou
hladce obrace
vítězové vyjdou
poslední

NA HORÁCH

Jak prasklinou konvičky
z vrcholků skal
vylétají
ledové květy slov
které je zbytečné
vyslovit

Snášejí se
do náruče bílých smrků

Půjdeme kolem
po špičkách po patách
a nebudem se ohlížet

Nazí
dobrovolně bezmocní
sestoupíme do podzemních vod
abychom tam objevili
Slunce

ZKOUŠKA

Připoutání na laně
spouštíme se
do hluboké propasti

Ve spirále noci
v pavučině hvězd
níž ještě níž

Bílí i černí
bolaví a hříšní
vzporní a trochu bezradní

Až ovečky přejdou
lávku přes potok
půjdem za nimi

Klackem do písku
Kreslím kolem nás
Kružnici s nouzovým východem

Žádná zlatá klec
Potrhaná síť
Zámek bez klíče

Jen čára prostoru
Jen ostrov samoty
Pro dva

V území lásky
Ve slepém zrcadle
V kružnici s nouzovým východem

Jitka Bonaventurová

(Praha)

čestné uznání

Bláznivá

Ulicí kráčí dívka zasněná
ústa má rtěnkou dokrvava zraněná
ústa jako terč pro Amora
na tváři úsměv
uvnitř srdce korá
ulicí kráčí dívka bláznivá
někdo se podívá
někdo se nedívá
a občas někdo oči sklopí
nikdo ji nepolíbí
nikdo ji nepochopí
Každý den bloudí touhle ulicí
bláhová marně hledá toho
kdo obváže jí ránu prýšticí

Procitnutí

Když probudíš se do červánků
otevřeš v sobě tajnou branku
zlá slova ztratí svoje hroty
zmizí hradby příkopy a ploty
tím ránem kráčíš jako zahradou
pevně zavřená je brána za zradou
zlé sny odlétly jako černí ptáci
zima je pryč a jaro se k nám vrací

Bolestná noc

Špendlíkové hlavičky hvězd
zabodnuté do jehelníčku noci
ostré hroty tvých slov
zabodnuté do hadrové panenky
mé duše
bosé
na řěřavých uhlících
samoty

Bez peří

Létají ptáci
vysoko v mracích
šťastní
vznášejí se oblohou
jen lidé
bez touhy
nemohou
jen lidé
co v lásku nevěří
nechápu
že je možné
vznášet se
bez peří

Čekanky

Dozrálo léto v šípčích
skrylo své hříchy
v snítkách jeřabin
Nebeská modř
se zvolna svlékla
prstíky čekankových květů
v šedavých cárech
zkouší zimní splín

Tam v trávě u trati
v rytmu cvrččích písní
než je mráz usmrtí
budou jí tiše zpívat
jak máma dítěti
než léto odkvetlé
ledový vítr pohltí

Návraty

Když náhle
znenadání
bezděčně
projdu místem
našeho setkání
nesetkání
i když tu vlaky
tisíckrát už jely dál
je mi tak jak bys
tady před minutou stál
mám vždycky přání pošetilé
ať vrátí se a zůstanou
ty láskou naplněné chvíle

Rozjařená

Střapaté slunce
usrkává citronádu
řepkových polí
rozjařené
sladkým nektarem
posílá lidem
zrcátka úsměvů

Modlitba

Odleťte černé mraky
někam do jícnu nebytí
Tam v slzách
vyplačte zlobu světa
Odleťte černé mraky
z blankytné klenby mé duše
ať zmizí trápení
slzavá údolí
ať vysuší slunce
ledovce v nás
ať roztají
pod jeho silou
něžnou a nenásilnou
jako skutečná láska
ať naděje
rozklene se
v barvách duhy
sklonění
hlavu pozvednou
a přivřou oči
šťěstím

Přání

Chtěla bych proměnit se v ptáka
vyletět do výšky až nad oblaka
tam kroužit v nebetyčné závratí
čekat až slunce celou si mě prozlatí
a dole na dně země v prachu cest
nechat co smutného je v tobě ve mně
Až s větrem zmizí jako ráno světlo hvězd
nebudem cizí můžeme se spolu vznést

Za okny

Za okny plane den
bělostně zlatavým plamenem
ve svícnech kaštanů
jenom já
neplanu

V cukrárně

V cukrárně U Flašinetáře
u malých stolečků
bzučí staré dámy
nad svými talířky

Své sladké vzpomínky
nadýchané jako šlehačkové kopečky
háčkují krajkami hovoru

Babičky
vonící starodávnými parfémy
nebo přípravky proti molům
v kostýmcích
které pomalu zvětrávají
ve starožitných skříních

Stružky vrásek
v poloslepých zrcadlech
zurčí pod úsměvy
kterými roztává
ledové memento mori

Půlnoc

Noc opřela si bradu do dlaně
hvězdy sklopily stříbrné řasy
měsíc má vůni květů mandloně
tmě do klína půlnoc ulehla si

Závist

Závist
ta děvka zla
zlá a oplzlá
bílé v černé
obrací
co bylo čisté
pozvrací

Závist s nenávistí
šlapou chodník světa
ve zlobě utíkají léta
a čas nám drobné nevrací

Co zbylo z anděla

Co zbylo z anděla?
Hrst bílých peříček v blátě
Co zbylo z očí?
Hromádka slz - křemínků v trávě
Co zbylo z vlasů?
Zašmodrchaná klubíčka babího léta
uvízlá v pařátech keřů
Co zbylo z teplé náruče?
Příběh zlatého listí
tlejícího stromům u nohou
Co zbylo z lásky?
Křik odlétnuvšího ptáka
byla-li jaká

Když smutek omývá mé břehy

Když smutek omývá mé břehy
jsem pustý ostrov prostý něhy
jsem ostrov ztracený v modři moří
jsem ostrov co utápí se v hoři
jsem ostrov posetý mrtvými vraky
jsem ostrov který čeká na zázraky

Jindra Lírová

(Mělník)

čestné uznání

Ráno po bouři

Už nelze sázet na jistoty
nznak jsou stromy s kořeny
Bouře se připletla mezi ploty
spadlá noc klečí na zemi

Nový déšť

Obloha od kaněk přísným je věštcem
i městská fontána v úšklebu se ztrácí
Ještě je teplé tělíčko deště
když branou duhovou s létem se k nám vrací

Na konci léta

Nocí se hvězdy rozeběhly A k ránu
chrpám pletly se pod nohy
S výskotem svezly se v tobogánu
po srpu letní oblohy

Nápověda

Kde zůstal šarm a kde elegance
před lidmi už nesmeká si
Jedině v retru tam je šance
Dnešní svět chodí prostovlasý

Reznou už trávy

Reznou už trávy
padanky ztrácí čich
Podzim je rozestlaný
i v básních mých

Těžknou už trávy
jablíčka leží v nich
Září se halí
do mraků stříbrných

Ještě, že...

Ještě že nepadly jste všechny
malé světlušky nad domem
S kým by mi bylo tak hezky
co by se stalo s mým osudem?

Dobře že stojíte věrně na své dráze
to jenom člověk jít chce po nové
Zazáblo z bodláci Budete mi scházet
světlušky noci vy hvězdy srpnové

Loňská vzpomínka

Po bílé retsině dnes chutná
víno ve džbánu
Travou jdu Smutná
pěšinka z podzimních heřmánků

po vylisovaných olivách
jak v řecké zemi teskně voní
Zvoňte vy zvonky zvoňte na poplach!
Jak se mi zastesklo po ní...

Je to jen chvíle v nespánku
Noční Múza sbohem mi dává
Tma jako vrabeček zobe z podšálku
Vlak půlnocí se prořezává

První jinovatka

Snad to byl stesk snad úzkost
sevřené cosi v těch travách ranních
babího léta odcházení
smutný jen povzdech bílé paní

Těžknou večery

To se jen zdá že je hvězd méně
za běhu nocí těsně před zimou
Dekolt té noci podobá se ženě
s oblohou v očích lehce perlivou

To se jen zdá že hvězdný zmizel nach
do jisker ve větvích že zamotal se
Těžknou jím večery a plihnou v záclonách
jak už to bývá v tomto čase

najednou jsem se chtěla vrátit...
měla opravené kliky
dvířka ke štěstí
ale já už nedosáhla
na žádnou z nich

Nový začátek

Začlo to svítáním
vyšpláchlo na pelest
a půlkou Měsíce
a cukrováním hvězd
pak taky kaluží
sluncem co přes ni přetapkalo
Všechno to začlo v podkroví
a dovnitř vešlo jaro

Šeříkové opojení

Tak opojně už šeříky nevoněly,
jejich keře mlčky prořídly.
Před domem, kde máj nám býval nakloněný,
už láska nebydlí.

Bylo by moudré přejít o dům dál?
Ráno jsem o tom přemýšlela.
Modrý keř před ním rozkvétal,
to bylo všechno, co od něho jsem chtěla.

PRÓZA

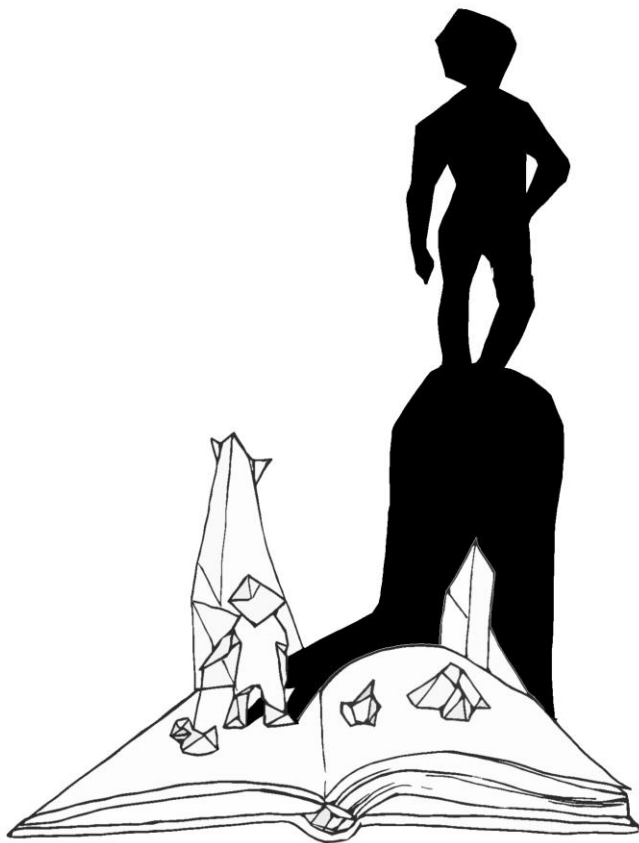
HLAVNÍ CENA POROTY:

Radka Ketnerová

Milena Matějčková

ČESTNÉ UZNÁNÍ:

Jitka Prokšová

Radka Ketnerová

(Plzeň)

cena poroty

NÁVŠTĚVNÍ HODINY

„Taky jsi to mohla dát před špitál,“ vyčte máma, sotva se Magdě podaří pracně zaparkovat na posledním volném místě nemocničního parkoviště, „takhle se zbytečně potáhneme pěkněj kus cesty a navíc to tam klouže,“ dodá ještě nespokojeně a s povzdechem vystoupí ven.

„Nemohla, je tam zákaz zastavení,“ pokusí se Magda bránit, ale máma jen odmítavým gestem ukončí jakoukoli debatu.

„Nezapomeň vzít tu tašku s mýma věcmá,“ upozorní dceru.

Jak můžeš chtít vysvětlovat dopravní předpisy a značky někomu, kdo nikdy neměl řidičák a celý život si myslí, že má ve všem přednost, napomene se Magda.

Vzpomene si, jak se vždycky styděla, když šly spolu nakupovat. Všudypřítomnou frontu máma téměř pokaždé okázale ignorovala a suverénně přistupovala rovnou ke kase. Prodačky i ostatní zákaznice bývaly většinou nad tou drzostí tak v šoku, že se nezmohly ani na odpor. Občas se ovšem někdo ozval a Magda se propadala hanbou.

Jestlipak to ještě dělá, když si jde do večerky pro mléko, napadne ji, pak zavrtí hlavou, jakoby chtěla zaplašit nepříjemné vzpomínky, otevře zadní dveře, s námahou vyndá ze zadní sedačky objemné zavazadlo a položí ho opatrně na zledovatělý chodník. Zabouchne dveře a s pípnutím celé auto uzamkne. Pro jistotu ještě v rychlosti prohrábne obsah svojí kabelky. Fajn, mobil mám, máminy papíry také, peněženku taky.

„Můžeme jít, maminko,“ vezme mámu opatrně za loket.

„Hlavně dávej bacha, abys neupadla a nestrhla mě s sebou,“ napomene ji máma, ale pak se do dcery ochotně zavěsí a nechá se táhnout ke vchodu.

Přijímací ambulance je v přízemí, nalevo od vchodových dveří. Prostor chabě osvětlený poblíkávající zářivkou, na rozvrzaných židličkách zatím nikdo nesedí. Magda s odporem nasaje pach desinfekce. Až přijede domů, nahází všechno svoje dnešní oblečení do pračky a umyje si hlavu.

„Oni ještě neordinují?“ podiví se matka, když na její energické zaklepání nikdo neotvírá.

„Jsme tu moc brzo, říkala jsem ti, že máme jet až po sedmé,“ podotkne Magda.

Máma po ní vztekle loupne očima: „Jo, a co kdyby na cestě byla nějaká bouračka?“

„Anebo, co kdyby měli málo postelí a mě zase poslali zpátky domů, aha,“ dodá vítězoslavně a Magda nějak nemá sílu se s ní hádat.

„Nechčeš přinést něco k pití?“ všimne si automatu v rohu čekárny.

„Třeba čaj, s cukrem,“ řekne máma smířlivě a z kapsy kabátu vyloví lesklou dvacetikorunu.

„Kup si taky něco.“

Tohle mi říká celý život, kup si něco, a když jí pak ukážu novou sukni a neprozřetelně prozradím i cenu, vynadá mi, že moc utrácím, nešetřím a co budu jednou dělat, když nemám nikoho, kdo by mne živil....

Magda se soustředěně začte do nápojové nabídky.

„Prosím tě, hlavně to nevylej, co to máš?“ zeptá se máma zvědavě, když na malý stolek Magda opatrně položí dva plastové pohárky.

„Horkou čokoládu.“

Matka znalecky přičichne k hnědé tekutině: „Hm, vypadá to teda spíš jako kakao.“

Pak opatrně upije ze svého kelímku a ušklíbne se: „Fuj, je to sladký jako cecek, kolik jsi tam toho cukru navíc dala, prosím tě?“

„Jednu extra dávku, tak jak jsi chtěla, ale možná je už ten čaj slazený před tím.“

„A oni to tam nikde nepišou?“

Než Magda stačí odpovědět, máma se namáhavě zvedne a jde si prostudovat potrhanou cedulku, kterou někdo ledabyly přilepil na zeď vedle automatu.

„No jo, proč by se starali, peníze už mají, tak je jim jedno, jestli to člověk vypije, nebo vyleje do záchodu, co?“ řekne, když se jí nepodaří nic vyčíst.

„Na, jestli chceš, dopij to, já nebudu,“ nabídne pak dceři a začne se mechanicky probírat letáky pohozenými na okenním parapetu.

Magda si všimne otisku, který na pohárku zanechala matčina korálově rudá rtěnka.

„Vy jdete k nám?“ sestra v pletené vestě, na nohou teplé zimní boty, v pravé ruce otlučený hrneček, kávové aroma chvíli svádí nerovný boj s nemocničním pachem lizolu.

„Ano, maminka dnes nastupuje, Marešová, tady jsou předoperační vyšetření a tady doporučení.“

„Volala jsem sem minulý týden, je objednaná,“ doplní ještě, když si všimne sestřina drobného zaváhání.

„Aha, tak si na chvíli ještě sedněte, já si to připravím a pak vás zavolám.“ Dveře se s bouchnutím zase zavřou.

„Co je, proč nás nevzala rovnou s sebou?“ zeptá se máma neklidně.

„Musí to všechno sepsat, asi, zapnout počítač, co já vím.“

„Kdyby se někde doteď nevykecávala, tak už to mohla dávno mít, dělají přece od šesti, ne?“

„Já nevím, mami, prostě počkáme a ona nás určitě zavolá dál.

„No, jen aby si pamatovala, že jsme tady byly první, za chvíli se jí to tady zaplní, že nebude vědět, či je,“ podotkne matka pořofouhle.

„Tak pojdte, posaďte se, změříme vám tlak a teplotu a odvedeme vás na oddělení,“ vysvětluje sestra a navyklým pohybem obtáčí kolem pacientčiny ruky látkový pás tlakoměru.

„Dcera půjde se mnou,“ máma se neptá, máma nařizuje.

Sestra zvedne oči od stupnice a nesouhlasně povytáhne obočí. Další pacientka, co to tady bude chtít řídit. Magda se omluvně usměje.

„Dobře, není to běžné, že by na oddělení chodili příbuzní mimo návštěvní hodiny, ale pokud vám nese dcera tašku, tak vás doprovodit může.“

Máma se tváří, že neslyší a Magda vděčně poděkuje.

„Tohle bude, paní Marešová, váš pokoj, ještě k vám dnes přibudou další dvě pacientky, ale zatím jste tu sama, tak si můžete vybrat postel,“ nabídně sestra.

„Ať se maminka převlékne do noční košile a já se pro její věci za chvíli vrátím,“ řekne ještě směrem k Magdě a zmizí z pokoje.

„Tak, kde chceš ležet, mami?“

Máma se nerozhodně rozhlíží po pokoji.

„Tamhle u okna bys dobře viděla na čtení,“ navrhně Magda.

„Jenže tam může taky pěkně táhnout a nebo tam bude horko od topení, tam ne.“

Magda chce namítnout, že plastovými okny by do místnosti neměl chladný lednový vzduch proniknout, ale pak si to rozmyslí a ukáže na postel naproti dveřím:

„Tak tuhle?“

„Jo, aby mě každej, kdo vlezde do dveří hned vočumoval, to teda ne.“

„Fajn, takže teda tuhle,“ Magda rozhodně vykročí k poslednímu lůžku umístěném v rohu pokoje.

Zkušeně začne vybalovat matčino prádlo na ustlanou postel.

„Minerálky, toaletní potřeby a knihu ti dám do stolku, župan ti pověším sem na háček.“

„Kdybych náhodou umřela, víš, kde mám vkladní knížky, že jo?“ zaskočí jí máma.

„Jo, jasně, ježíš, mami, ty přece neumřeš, tohle je jednoduchá operace, máš srdce jako zvon....“

„No, jen si nemysli, to je hned, dostanu mrtvici a bude po mně, stará Procházková si taky myslela, že jí nic není a už je TAM taky víc jak půl roku, co?“

Magdu napadne, že kdyby máma opravdu umřela, nebude už mít vůbec nikoho. Tátu viděla naposledy těsně před tím, než nastoupila do první třídy. Přinesl jí tenkrát aktovku, hnědou, těžkou, koženkovou. Připadala jí moc klučičí, ve škole se za ni styděla. Pak se s mámou odstěhovaly do Plzně a bylo po návštěvách. Někdy podezřívá matku z toho, že to udělala schválně. Prodala domek, který jí otec při rozvodu velkoryse přenechal, v práci dala výpověď a zmizela i s dcerou na opačný konec republiky. Magda neví, jestli se táta kontaktu s ní nějak tvrdě dožadoval, pamatuje si jen, že ještě dlouho potom, co definitivně opustily Ostravu, čekávala, že u vchodových dveří někdo zazvoní a objeví se táta s tím jeho: „ Tak, co ty moje jediná princezno, chceš jít do cukrárny, do zoo nebo do kina?“

Když si matka Magdina vyhlížení otce všimne, vmete jí škodolibě do tváře:

„Princezna a jediná, cha, to bych chtěla vidět, dvojčata se mu narodila, kluk a holka, chtěl snížit alimenty, že má teď novou rodinu, k soudu mě tahal, ale já jsem jemu i soudci svý řekla.“

Magda zprávu o tom, že má kdesi dva nevlastní sourozence, vstřebá poměrně rychle, přemýšlí o tom, co jí matka řekla a ze všeho nejradši by tátovi napsala a poprosila ho o fotku bratra a setry. Ale nakonec neudělá nic. Neví, kde teď táta bydlí, když se od nich odstěhoval, sehnal si postel na ubytovně. Napadne ji sice, že by mohla napsat do továrny, adresu si podnikavě sežene na poště, ale pak si to rozmyslí. Bojí se, že jí táta odepíše a dopis se dostane k mámě. A možná se ještě víc bojí toho, že jí táta neodpoví. Máma má v Plzni už domluvenou práci ve školní jídelně, šikovných kuchařek je málo a než Magda ukončí základní školu, vypracuje se až na vedoucí. To znamená nejen víc peněz do rodinného rozpočtu, ale i víc masa, másla, cukru a vajíček, které máma přináší každý pátek na oslavu jejího vítězství nad normami a nutričními tabulkami....

„A nezapomeň, já nechci žádněj funus, ani parte nedávej tisknout, stejně by nikoho nezajímalo, že jsem“

Matčín hlas se zlomí, z očí se jí koulejí slzy. Sedí na posteli ve flanelové noční košili, kterou jí Magda koupila k loňským Vánocům.

Magda nerozhodně stojí vedle ní, na okamžik zaváhá a pak ji jemně pohladí po rameni. Matka ztuhne a pak jí křečovitě sevře ruku.

„Já mám strach,“ zašeptá.

„Já vím, maminko,“ řekne Magda a na pár vteřin si uvědomí, že takhle blízko si nebyly už léta. A možná nikdy. Najednou je jí líto, že nestihla mámě obarvit vlasy, protože svoje návštěvy v poslední době omezuje jen na nejnutnější minimum. Mrzí ji, že pokaždé u mámy posedí jen chvíli,

s přemáháním vypije řídkou kávu ze špatně umytého hrnečku a s úlevou za sebou zaklapne vchodové dveře....

„Jo, a přestěhuj se, ten můj byt je dvakrát tak větší než ta tvoje garsonka, linka je ještě pěkná a sporák úplně nověj,“ máma si energicky promne oči, kouzlo blízkosti a důvěry je pryč.

„Mami, prosím tě, fakt toho nechej, já to nebudu poslouchat!“

„Moc sis toho pěknýho v životě neužila, vid’? Ale já taky ne, pořád do práce, nakoupit, ušetřit na dovolenou, myslela jsem, že aspoň ty se budeš mít líp, najdeš si nějakýho pořádnýho chlapa, ne takovýho trubce, jako byl tvůj táta, jenže ty jsi po něm, nechala jsi sebou vorat a když tě chlap využil, tak tě vodkoptnul a ty jsi za ním ještě lezla, aby se k tobě vrátil.

„Chtěla jsem mít rodinu, dítě, mami.“

„Prosím tě, dítě, k čemu to je, lítáš kolem toho, utrháváš si vod huby, utíráš nosy, zadky a když to vyroste, tak se na tebe stejně vykašle,“ řekne máma tvrdě.

Tohle už Magda poslouchat nechce:

„Tak já radši půjdu, musím do práce, tady máš mobil, kdybys něco potřebovala přinést, zavolej.“

„Počkej, buď tu se mnou ještě chvíli, práce ti neuteče, dali ti přece potvrzení, že jsi tady se mnou, dostaneš to i zaplacený, ne?“

Magda si zapíná kabát, před zrcadlem si narazí čepici.

„Tak ahoj, já zase přijdu,“ prohodí smířlivě.

Chce se matky ještě jednou dotknout, ale nohy jakoby měla vrostlé do země.

Máma je otočená zády k ní, Magda neví, jestli znovu pláče nebo truceje.

Ve výtahu ji napadne, že by se cestou do práce mohla zastavit v tom pekařství na rohu a koupit mámě pár tvarohových buchet, které má tak ráda.

Milena Matějčková

(Nymburk)

cena poroty

Jeden den paní učitelky Jarušky V.

ÓÓÓOmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm!

Moje srdce září pýchou, když přemýšlím o práci, kterou dělám. Ráda ráno vstávám, protože vím, jak důležitou práci dnes budu dělat.

Jaruška Veselá sedí v pozici lotosového květu na malém koberečku ve svém nuselském bytě dva plus káká a stejně jako každé ráno provádí meditační rituál.

Moje práce je náročná a hluboce uspokojující. Pamatuji si, že miliony buněk v mém těle pracují čtyřicet hodin denně a odvádějí skvělou práci.

Slečně Jarušce je 37 let a je učitelkou hudební výchovy a anglického jazyka na jedné pražské základní škole.

Má práce, kterou odvádím ve světě, je záslužná, a skrze mě se do ní promítá moje vyšší moc.

Jaruška rituál ukončí vždy, až když opravdu cítí, že se do ní promítla vyšší moc, což se většinou projevuje lehkým mravenčením v malíčku pravé ruky a lehkým cukáním levého očního víčka. Poté se Jaruška obuje, vezme si kabelku, klíče a opouští svůj byt v Nuslích. Do práce dojíždí tramvají číslo jedenáct a po celou dobu se díky očištnému rituálu usmívá. Den ve škole začíná zeleným čajem s příchutí pomerančů a tím, s čím se nikomu z kolegů nesvěřuje – surfováním po internetu, konkrétně prohlížením internetových stránek.

Ano, Jaruška by se ze všeho nejraději na světě vdala. K tomu se ovšem potřebuje seznámit a to se jí příliž v normálním životě nedaří. Její poslední, pětiletý vztah s houslistou Arnoštem skončil krachem – Arnošt se rozhodl neopustit svou manželku a tři děti ve věku jedenáct, devět a sedm let, ačkoli Jarušce tvrdil, že jedině s ní dokáže povznést svou duši až k nebesům. Svou

duši pravidelně povznášel k nebesům u Jarušky každý čtvrtek mezi šestou a osmou hodinou – pro manželku zkouška smyčcového kvarteta a občas i v sobotu dopoledne – pro manželku zkouška amatérského alternativního tělesa. Kvůli Arnoštovi Jaruška začala poslouchat výhradně houslové koncerty, číst esoterickou literaturu, stala se vegetariánkou, volila levici a pořídila si krajkové prádlo. Díky meditacím jí trvalo jen půl roku, než se z rozchodu vzpamatovala, než vyhodila všechna CD s houslovými koncerty, krajkové prádlo a než přestala Arnoštovi posílat lítostivé SMS.

Jediné, s čím se jí po rozchodu podařilo vypořádat hned, bylo vegetariánství. Když jí Arnošt v SMS oznámil, že jejich vztah končí, protože Arnošt svou ženu neopustí a kromě toho se teď bude muset věnovat zkouškám s orchestrem Karlínského divadla, šla do řeznictví za rohem, kde nebyla tři roky a koupila si čtvrt kila šunky od kosti, dvě kolečka tmavé tlačanky, deset deka poličanu, dva vídeňské párky a vaničku vepřového sádla se škvarky a to vše doma na posezení spořádala. A kupodivu jí nebylo zle a v její duši se rozhostil mír. Masné výrobky jí přinesly nečekané blaho a uklidnily, alespoň na chvíli, její rozjitřenou mysl a zlomené srdce. Od té doby se také s jistým škodolibým uspokojením lačně zakusovala ve školní jídelně do vepřových řízků, pečených kuřecích stehen, s gustem se ládovala masovou haší a chodila si přidávat dršťkovou polévku. Možná i díky tomu se po půl roce a o dvacet kilo těžší Jaruška cítí připravená na nový vztah.

A tak si každé ráno prohlíží vhodné či méně vhodné profily mužů ve věku 36 až 45 let, u kterých předpokládá, že již dospěli do věku, kdy by se chtěli oženit a založit rodinu, případně se rozvést a založit rodinu nebo se již rozvedli, mají ve své péči děti a chtěli by je s Jaruškou vychovávat, případně ovdověli bez dětí a chtěli by založit rodinu nebo ovdověli s dětmi a shánějí jim novou maminku.

Dnes ráno jí přišla nová odpověď na její inzerát číslo SB 2768, který zní:

Věřím, že každý má v životě nárok na to, být šťastný. Hledám sympatického, zodpovědného a zábavného muže, který cítí, že přišel čas na to, založit rodinu.

Nová odpověď zněla: *Ahoj, zaujal mě tvůj profil. Chci být šťastný, možná s tebou. Snad tě neodradí můj věk – je mi dvacet pět let. Marek*

Ty hrubky! Bít šťastný a je my! Jaruška musí silou vůle překonat nutkání mu hrubky opravit a poslat zpět. Protože si ale už před časem řekla, že jí na

vzdělání partnera nezáleží – ostatně, jak to dopadlo s vysokoškolsky vzdělaným Arnoštem, že, takže nakonec napíše.

Ahoj Marku, je pravda, že jsi trochu mladší, než bych si představovala. To by mohl být problém. Jarka

Ahoj Jarko, dej mi šanci a poznej mě osobně, nebudeš litovat, to slibuju. Co se sejít třeba dnes odpoledne na nezávaznou procházku po nábřeží? ☺M.

Procházka po nábřeží? No, jestli přežiju první dvě hodiny s devátou B, tak můžu klidně i na procházku, pomyslí si Jaruška a píše:

Ahoj,Marku, proč ne? Co se sejít třeba ve čtyři před Národním divadlem? J.

Ale odpověď už si paní učitelka nestihne přečíst, protože musí jít do deváté B. Do třídy, která se vyznačuje absolutně nejhorším hudebním sluchem.

Moje srdce září pýchou, když přemýšlím o práci, kterou dělám, opakuje si paní učitelka, když děti falešně zpívají Severní vítr, Na Okoř je cesta a Široký, hluboký.

O velké přestávce má čas si přečíst Markovu odpověď:

Ahoj Jarko, ve čtyři tam budu, moc se těším, zatím pa pa, M.

Zbytek dne už ubíhá paní učitelce velice rychle, je vyplněn dvěma hodinami anglického jazyka v sedmé A, suplováním zeměpisu v šesté B, rajskou omáčkou s knedlíkem ve školní jídelně a dvěma hodinami anglického jazyka v osmé B.

Není to moc rychlé, myslí si paní učitelka, když se po vyučování chystá na schůzku. Není to trochu bláznivé, sejít se s mužem o 12 let mladším? Ale instinkt Jarušce napovídá, že by to možná mohl být On. Neví proč, ale poslední dobou se snaží hodně svými instinkty a pocity řídit. Jedna mantra říká: *Mé emoce jsou pravdivé a mohu jim plně důvěřovat. S radostí přijímám všechny projevy a formy lásky.*

Ano, je načase s radostí přijímat všechny projevy a formy lásky, myslí si Jaruška. I já si zasloužím plnohodnotný vztah! A proč by nemohl být mladší, vždyť v dnešní době přece věkový rozdíl není důležitý. Její kolegyně Maruška má například manžela o patnáct let staršího a báječně si rozumějí.

Navíc takto mladý muž bude určitě, jak to říct, výkonnější a zdravější a celkově pohyblivější ve všech směrech, spíše, než její vrstevníci. A tak si Jaruška upraví před zrcadlem make up a účes, a kolem krku si uváže slušivý, modro zelený hedvábný šátek. Rty přetře světle růžovou rtěnkou a vyčistí si brýle. Do tašky ještě nezapomene přibalit písemné práce sedmé A a osmé B. V patnáct čtyřicet pět vyrazí tramvají číslo 22 k Národnímu divadlu. Přesně úderem šestnácté hodiny Jaruška stojí před Národním divadlem, na straně, kde je nábreží a s napětím sleduje kolem procházející muže. Jaruška fotografii Marka neviděla, na rozdíl od ní ji u svého inzerátu neměl.

Tmavé vlasy, modré oči, tmavé vlasy, modré oči, tmavé vlasy, modré oči - totiž hlavně, aby byl hodný! Aby byl hodný, aby byl hodný! A zodpovědný!!! Tmavé vlasy, modré oči... totiž Všichni lidé jsou krásní a zaslouží si lásku. Všichni muži jsou krásní a zaslouží si mou lásku! S radostí přijímám všechny projevy a formy lásky.

„Ahoj, to jsem já, Marek.“

Před Jaruškou stojí špinavý blondák s tmavě hnědýma, zapadlýma, nervózně těkajícíma očima. Podává Jarušce studenou, vlhkou ruku. Já jsem Jarka, špitne Jaruška. A od první vteřiny je jí to jasné. Prostě to ví. Takhle silné vnuknutí Jaruška ještě nikdy nepocítila. Je si úplně jistá. Tohle rozhodně NENÍ On.

Kdyby nebyla Jaruška slušně vychovaná, odmítla by nápadníka hned. Slušné mravy jí ale velí strávit s ním domluvenou procházku, tj. minimálně třicet minut. Třídní schůzky! Napadá ji, vymluvím se na třídní schůzky, že se musím za chvíli vrátit do školy.

Společně se vydají podél nábreží.

„Na tý fotce vypadáš úplně jinak. Kdy to je focený?“ ptá se Marek.

„Loni na jaře, je pravda, že jsem od té doby trošičku přibrala, ale už se s tím snažím něco dělat.“

Proč mu to vůbec říkám, myslí si Jaruška, stejně se ho chci zbavit a je to dobré, evidentně se mu nelíbím, takže to půjde snadno.

„Ve skutečnosti vypadáš mnohem líp“, usměje se Marek a Jaruška si všimne, že mu vepředu chybí dva zuby. „Jak dlouho jseš sama?“

„Asi půl roku.“

„No, tak to už jseš asi pěkně nadržená, co?“ Marek najednou Jarušku zatáhne pod most a tiskne se na ní. Jaruška se ho snaží odstrčit ze všech sil.

„Chtěla bys mladýho hřebečka, co?“ Jaruška cítí, že Marek nebo možná se ani Marek nejmenuje, má nad ní fyzickou převahu. Zatímco se jeho objetí se zavřenýma očima brání, zničehonic se jí v myslí opakovaně začíná ozývat mantra, kterou doporučují odborníci na hubnutí:

Mé tělo je lehké jako pírko. Jsem neuvěřitelně lehká, mám povznášející pocit. Každá buňka v mém těle je lehká. Mé tělo je lehké jako pírko. Jsem neuvěřitelně lehká, mám povznášející pocit. Každá buňka v mém těle je lehká. Mé tělo je lehké jako pírko....

A Jaruška má najednou skutečně povznášející pocit a zdá se jí, že Markovo sevření povoluje. Otevře oči a vidí Marka seshora. Cože?!

Každá buňka v mém těle je lehká. Jsem neuvěřitelně lehká, mám povznášející pocit.

Jaruška má skutečný povznášející pocit – momentálně se vznáší asi tři metry nad zemí a stále stoupá. Marek na ni chvíli vyděšeně zírá, poté se dává na útěk. Jaruška si ještě všimne, že mu nahoře na temeni dost řídnou vlasy. Ale je jí to už tak nějak jedno. Běžící postavička Marka se zmenšuje a zmenšuje a paní učitelka pluje vzduchem nad Vltavou. Tu a tam potká racka, z ptačí perspektivy vidí japonské turisty, jak si na ni ukazují a fotografují ji. Ta Praha je ale krásná, myslí si paní učitelka, skutečný evropský ba i světový skvost. Prague is a very beautiful and exciting city. One of the most beautiful cities in the world.

Ahóoooj, Prahóoooooooo! Hello Prague! volá paní učitelka, ale její volání už nikdo neslyší, protože je opravdu vysoko. Vítr ji unáší někam směrem k Vyšehradu, ale to už je z ní na nebi opravdu malá tečka, téměř neviditelná. Ani Japonci už ji nesledují. Jen k zemi se snáší listy neopravených písemných prací žáků sedmé A a osmé B.

Jitka Prokšová

(Plzeň)

čestné uznání

ČERVENÁ ŘEKA

Legenda

Úžlabinou mezi dvěma lysými kopci tekla zvláštní řeka. Byla opředena legendou...

K jejímu prameni se lidé kdysi vypravovali za jediným účelem. Chtěli se dozvědět, zda ten, koho s sebou přivedou, je opravdu miluje. O lásce totiž člověk snadno pochybuje. Přestože by rád věřil všem neklamným znakům, které obvykle zamilovanost provází, vkrádá se do duše stín pochybnosti... Podle pověsti stačilo postát chvíli na břehu. Čím víc lásky, tím se hladina zbarvila víc do červena... Tak jednoduché to prý bylo...

V době před pátou biotechnologickou revolucí postavili lidé přes řeku most. I on měl jednu zvláštnost. Ve dne byl jednosměrný. Materiál, ze kterého byla mostní konstrukce postavena, měl záporný index lomu, za denního světla byl viditelný jen z určitého směru, takže se po něm dalo přejít jen zleva doprava. Tedy vzato po toku řeky. Za soumraku se však most začínal chovat zcela obyčejně a zviditelnil se pro chodce v obou směrech.

Léto roku 2156

Poslední dobou se hladina řeky leskla kovovou šedí. Mejls žil na levém a Terea na pravém břehu. Terea byla trochu bázlivá. Například netoužila vědět, co je na druhé straně, zda tam někdo žije. Zvykla si na svou samotu, na každodenní stereotypy. Stále stejnou šedou realitu jí zpestřovaly jen průzkumy podzemního skladu. Každý den tam objevovala nové poklady. Přesto se neubránila, aby chvílemi nesnila o budoucích časech. Jediné, k čemu se nechtěla vracet, byly vzpomínky na modré zdi ústavu.

O Mejlsovi by se dalo říct, že byl jejím protikladem. Zvědavý, průbojný, tvrdohlavý...

Nevěděli by o sobě, kdyby...

2. 9. 2156

... toho dne brzy zrána přešel Mejls most přes řeku poprvé. Doufal, že na druhé straně objeví něco k jídlu. On sám se dostal do téhle pustiny podivnou záhadou. Poslední vzpomínka, která se mu vybavovala, se týkala bílých oslepujících záblesků z poplašeného zařízení umístěného nad zamřížovaným okénkem v jeho cele. Od té doby uplynulo mnoho dní.

Našlapoval zlehka, prověřoval na cizím území každý krok. Brzy však zjistil, že půda pod nohama je stejná jako na jeho straně řeky. Vyrázil vzhůru do kopce, za dopoledne se dostal až k převislé skále uprostřed svahu. Do večera mapoval cizí prostor. Ani jednou se neohlédl zpátky k řece... a tak nezjistil, že z tohoto břehu není most ve dne vidět.

Ve chvíli, kdy se rozhodl si odpočinout, se zarazil. Periferním viděním zaznamenal pohyb. Otočil hlavu tím směrem a spatřil Ji. Byl u vytržení. Takže tu někdo žije. V houstnoucím šeru nedokázal pořádně rozeznat její rysy. Nechtěl ji vylekat, a tak se rozhodl počkat... na světlo.

Setkání

Sotva se druhý den probudil, vyběhl na nedaleký skalní převis a rozhlédl se. Seděla stranou pod ním na plochem kameni. Nečekal na vhodný okamžik, obešel kámen zezadu a vynořil se vedle ní...

Strnula. Chřípí se jí zachvělo, bylo vidět, že má strach. Mlčela. Hlavou se jí však honila jedna otázka za druhou. Kde se tu vzal? Jak to, že tu ještě někdo žije? Je odtud? No, jasně... tenhle bude odtud, řekla si v duchu, když si ho pořádně prohlédla. Měl totiž průzračně modré oči stejně jako všichni, které podrobili pokusům v ústavu. Znamení příslušnosti ke zkoumaným, znamení odlišnosti od zkoumajících.

Mejls si ale přisedl k ní, jeho oči neskrývaly zájem. Jako by se znali léta, prohodil:

Chnnn, gun krrr htp?

Terea zbystrčila. Tak pozor, to nebude jen tak někdo, když používá jejich jazyk. A proč se ptá, jestli tu žiju sama? Jestli jsem v poslední době někoho neviděla?

No, al htp fu gru, dostala ze sebe po krátkém zaváhání. Ne, neviděla nikoho... už dlouho.

Vlastně ode dne, kdy se sneslo z nebe Velké ticho, uvědomila si o chvíli později. Ten den ji odvezli v kleci mimo areál ústavu. Byla patrně omámená nějakými preparáty, protože si pamatuje jen na zvláštní svíravý pocit při probuzení. Dveře klece byly pootevřené, nikde nikdo. Dva dny se toulala po okolí, než objevila místo, které jí dovolilo přežít...

Terea nerada marnila čas zbytečnými slovy a taky byla z nenadálého příchodu svého soukmenovce dost vystrašená. Mejls se ale rozmluvil dál. Mimo jiné řekl, že hledá jídlo. Pohlédl přitom na ni, jako by doufal, že mu poradí, kam se za potravou vydat.

Uhnula pohledem. Už dřív si všimla, že je hodně vyhublý. Váhala... a on... bylo vidět, že pomalu ztrácí naději. Náhle se rozhodla.

Můžeme snad mluvit po našem, tedy jestli jsi nezapomněl, pronesla tiše. Pak pohodila hlavou směrem k nedaleké skále. No, tak se zvedni a pojď za mnou, než si to rozmyslím, dodala a zamířila k průrvě. Mejls za ní.

Zanedlouho oněměl úžasem. Tolik jídla a ona ho pobízí, aby se najedl do sytosti a zůstal, jak dlouho chce...

1. 12. 2157

Už víc než rok spolu Terea a Mejls žili na pravém břehu řeky. Její kdysi kalná šed' se nyní proměňovala odlesky rubínové barvy. Ani jeden z nich však netušil, jaká pověst je s řekou spojená. Proto pozorovali barevné skvrny, kterými voda náhle hýřila, s jistým neklidem.

Teď se zastavili kousek nad řekou. Dnes se totiž rozhodli, že prozkoumají vodní svět v hlubině. Doufali, že by tam mohli objevit jiné živé tvory.

Ponořili se. Drželi se přilepeni k sobě, jako by se báli, že je silnější proud může nadobro odtrhnout. Nemluvili, ani nemohli. V hloubce jim v uších vibrovalo jiné ticho, než to nad hladinou. Na jednu stranu z něj měli strach, na druhou poznali, že absence slov neznamená absenci vnímání. Šlo o pocity, o neustálý tělesný dotyk. I tady v hlubině byli zase sami. Jen oni dva. Jejich duše prostoupily temnou vodu kolem jejich těl, obalily je jakýmsi fluidem vytržení, které spolu zažili poprvé. Sami dva... ve vodě i ve světě nad hladinou.

Když se po dlouhé době vynořili a vylezli na břeh, pohladila Terea Mejlsovu hlavu. Zvlášť se zastavila u jeho hlubokých kožních řas na čele... Oba měli z ponoření divný pocit a při odchodu si všimli, že voda v řece zčervenala o trochu víc...

O osm dní později

Mejls našel ve skladu starý ruční přehrávač s ještě nevybitou baterií a několik obrázkových záznamů. Toho večera se poprvé necítili tak osaměle. Vrátili se do minulosti. Třebaže dávné a místy romanticky směšné...

Tery, proč se do srdce umísťuje láska?

Já nevím..., řekla po chvíli, slyšels přece..., pohodila hlavou směrem k přehrávači a napodobila hlas zamilované herečky. Třeba kvůli tomu svíravému pocitu, kterej v tom místě cítíš, když vidíš, koho miluješ.

Ale to přece cítím i jinde po těle, namítl Mejls a zavrtěl hlavou.

Terea na to nic neřekla, jen se na něj usmála. Zůstaň tak napořád, přál si v duchu Mejls. Její oči zdobily paprsky kožních řas a nos měla směšně nakřčený. Měl tenhle její pohled moc rád. Za hodinu se ze zapadlého kouta starého skladu ozývalo dvojí oddechování. Oba zmutovaní potkani, stulení v pozici lžičky, si užívali svého výsadního postavení. Na téhle planetě zůstali opravdu sami.

Poslední den roku 2157

Po dlouhé pouti vesmírným prostorem a transformaci do místního úředního jazyka byl kódovaný záznam z jednoho satelitu, který kroužil kolem nenápadné šedomodré planety v obyčejné hvězdné soustavě naprosto tuctového spirálního ramena nijak zvláštní galaxie, poměrně stručný. Robot sedmé generace velící řídicí centrále si uložil do paměti následující věty:

Sledované objekty začínají vykazovat myšlenkové projevy spojené se vzájemnými dotyky, které byly pozorovány i u dříve vyhubeného druhu člověka moudrého. Preparáty Z123 a G698 jsou dlouhodobě účinné. Pro přežití v podmínkách biologického vyhlazení ostatních živočišných druhů se osvědčila jejich kombinace s introny GH56. Uměle připravené lidské geny však předurčují oba potkany k nepředvídatelným reakcím.

Závěr: vytvořit podmínky v jiné části galaxie a aplikovat zmíněné preparáty na jiný živočišný druh. Vyloučit tak z procesu mutace lidské geny, které způsobují výše zmíněný stav. Sledované objekty odpojit od přísunu živin.

O deset měsíců později

Seděli na pravém břehu řeky. Byli vyhublí, kůže na jejich tělech visela v žalostných záhybech. Podle předpokladu řídicího střediska už měli být několik měsíců mrtví. Terea a Mejls se však drželi. A voda v řece zářila do dálky rubínovou červení.

Městské muzeum a knihovna Čáslav

***Literární klub
Dr. Nadi Benešové***

S B O R N Í K

**oceněných prací
Literární soutěže Čáslav 2011**

Vydal LKNB při Městském muzeu a knihovně Čáslav v září 2011

Obálka a ilustrace: Klára Hrubá

Grafická úprava: Marie Hrubá

Korektury: Mgr. Eva Chvojková

Mgr. Martin Provazník

Redakce a tisk: pracovní výbor LKNB

Vydáno výhradně pro vlastní potřebu členů klubu a soutěžících autorů